

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXV.

Ч. 160.

ДЖЕРЗІ СІТІ і НЬО ЙОРК, ВІВТОРОК, 18-го ЛИПНЯ 1978

ЦЕНТІВ 25 CENTS

JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 18, 1978

No. 160.

VOL. LXXXV.

КООРДИНАЦІЙНИЙ ОСЕРЕДОК УКРАЇНЦІВ В ЕВРОПІ ВИЗНАЧУЄ НАПРЯМНІ, ЗАКЛИКАЄ ДО АКЦІЙ

Аахен, Західна Німеччина (КОУГЦУ). — У середу, 28-го червня 1978 року, в м. Аахені, Західна Німеччина, відбулося чергове засідання Президії Координаційного Осередку Українців Центральної і Крайових Установ в Європі. На цьому засіданні Президія зробила підсумки з проробленої роботи, обговорила різні справи і питання, зв'язані з діяльністю КОУГЦУ та прийняла відповідні рішення і постанови, між ними такі:

Президія КОУГЦУ вітає Блаженнішого Патріарха Йосифа І з його 85-літтям і 15-літтям з часу його звільнення зі заслання та заявляє свою всебічну підтримку змаганням за патріархат ПУКЦ, вітає Блаженнішого Митрополита Мсти слава з його 80-літтям, і бажає обидвом Первоієрархам кріпкого здоров'я, сил і витривалості в їхній Архипастирській духовній праці.

Щорічного припадають важливі історичні роковини, а саме: 60-ліття проголошення Української Державності, 60-ліття Гетьманської Держави, 60-ліття проголошення Західної Української Народної Республіки, 60-ліття Крутанського Чину та 40-ліття смерті с.п.м. полк. Євгена Коновальця, основоположника УВО і ОУН, Президія КОУГЦУ радіє, що його членство гідно й належно відзначає згадані історичні роковини.

Приймаючи до уваги, що цього року відбуваються важливі своїм значенням конгреси — Черговий Конгрес КОУГЦ і Третій Кон-

грес СКВУ, Президія КОУГЦУ закликає своє членство провести потрібну й належну підготовку до активної участі в згаданих Конгресах, вирівняти свої членські зобов'язання і вислати на обидва конгреси своїх делегатів, щоб усі члени КОУГЦУ — суспільно-громадські установи, організації і товариства були належно заступлені й репрезентовані на тих конгресах.

Президія КОУГЦУ закликає своє членство скріпити й посилити свою громадську організаційну діяльність, звертаючи при тому особливу увагу на українське шкільництво, молоді і студентство та активізацію молодого покоління в українському громадському житті. Президія КОУГЦУ ще раз наголошує важливе значення заочного та семінарійного навчання для української середньої і вищої школи, яка існує в рамках Інституту суспільно-політичної освіти та закликає українську молоддь користуватися згаданим навчанням, а також включитися в акцію за постійне вживання української мови.

Президія КОУГЦУ звертає увагу Проводом громадських установ і організацій на важливу роль Суспільної Опіки серед українського громадянства та закликає їх розгорнути харитативну діяльність, опікуватися немісними, самотніми смертними, вдовами, сиротами та новими втікачами, а теж дбати за втримання могил і пам'яток на цвинтарях.

(Закінчення на ст. 4-й)

БЕРЛІНЦІ ПОДИВЛЯЮТЬ ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА ПІД ЧАС „МІСЬКОЇ ЗУСТРІЧІ“

Під час відвідин у Берліні: президент Джиммі Картер з дружиною Розалін, їдучи відкритим автомобілем вулицями Берліну в товаристві бургомистра Дітріха Штоббе та заступника-німецького канцлера Гельмута Шмідта (справа) відповів на ентузіастичні привітання берлінців.

Берлін. Минулої суботи, 15-го липня, президент Джиммі Картер під час практикованого ним в Америці „міської зустрічі“ з місцевим населенням майже одну годину відповідав на запити приблизно однієї тисячі берлінців, які не скрили свого захоплення і подиву до американського президента. Зустріч відбулася під час відвідин президента Картера в тому підземному советським „муром ганьби“ місті, яке — згідно із висловленою президентом Картером в німецькій мові заявою, „щоб колинебудь не сталося, залишитися вільним“ („Вас іммер зай, Берлін бляйбт фрай“). Президент Картер відвідав Берлін в товаристві своєї дружини Розалін та заступника-німецького канцлера Гельмута Шмідта, проти якого східнонімецькі комуністи та їх советські покровителі протестували тим, що сповільнили автомобільний рух на автостраді, яка веде 110

ВЕНС І ГРОМІКО НЕ ЗЛІКВІДУВАЛИ РОЗБІЖНОСТЕЙ ЩОДО САЛТ II

Женева. — Після дводенного наради у цьому швейцарському місті державний секретар Сайрус Венс і советський міністер закордонних справ Андрій Громико в четвер, 13-го липня, повідомили, що виринули „нові ідеї“, які повинні причисляти до майбутнього підписання нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), але невдоволено натякнули, що покищо не почастило зліквідувати головних розбіжностей в поглядах ЗСА і Советського Союзу щодо того договору. Венс і Громико старалися надати переговорам якнайбільш позитивну оцінку, твердячи, що ці переговори були „корисні і конструк-

Китай і Албанія підтверджують інформацію про зрівняння співпраці

Токіо/Відень. — Асоційований Прес інформує, що уряд Китайської Народної Республіки формально проголосив, що Китай припиняє всяку економічну, військову і технологічну допомогу для Албанії з огляду на те, що албанські керівники розпочали неперервну кампанію проти теперішнього китайського керівництва і закордонної політики Китаю. Знову ж Ройтер повідомляє з Відня, що там албанський уряд поширює інформацію, що теперішні керівники КНР ве-

ЩАРАНСЬКОГО ЗАСУДИЛИ НА 13 РОКІВ В'ЯЗНИЦІ І КАТОРГИ, ПРОТЕСТИ НА ЗАХОДІ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Москва. — Минулої п'ятниці, 14-го липня, советський суд засудив на 13 років ув'язнення і каторги відомого советського дисидента Анатолія Б. Щаранського, не зважаючи на всі протести на Заході, включно з особистим виступом в обороні Щаранського президента Джиммі Картера та поважної загрози, що суд і засуд Щаранського може ще більше „охолодити“ вже і так віддеякого часу досить холодні американсько-советські відносини. Щаранського судили за „зраду батьківщини“, обвинувачуючи його у співпраці з американською Центральною Розвідкою Агенцією, що президент Картер свого часу особисто заперечив. Також на суді Щаранський заперечив усі видвинені проти нього обвинувачення. Із засудом Щаранського збільшилися також протести на Заході проти того суду і засуду, проти якого займають становище державні мужи, парламенти та різні групи населення. 3

Анатолій Щаранський

поінформованих джерел також поклається, що з американського боку були і продовжуються спроби виманити Щаранського за засуджених в Америці советських шпигунів, чи в інший спосіб добитися його звільнення та випуску на Захід, але досі безуспішні.

Янг'я в'являє свою заяву про „політв'язнів“ у ЗСА

Женева. — Минулого четверга, 13-го липня, Андрій Янг, амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй, на спеціально скликаній пресовій конференції заявив, що в своєму інтерв'ю він цілком „не утворював стану політичної свободи в ЗСА зі станом у Советському Союзі“ і не знає випадку, щоб в Америці ктонебудь був засуджений чи покараний за те, що нагялядав над виконанням урядом ЗСА зобов'язань щодо прав людини, зазначаючи, що повні по годженню з гострими протестами президента Джиммі Картера і державного секретаря Сайруса Венса в справі переслідування дисидентів у Советському Союзі і підтримує рух в обороні людських прав в цілому світі, включно з обороною жидівського населення в Советському Союзі.

Цю заяву Янг вголосив день після того, як в інтерв'ю з європейськими кореспондентами він, коментуючи судові розправи над советськими дисидентами Анатолієм Щаранським і Александром Гінзбургом, сказав, що не треба драматизувати справи советських дисидентів, бо в ЗСА теж є „сотні, а може і тисячі“ політичних в'язнів.

Інтерв'ю з Янгом викликало гостру реакцію в Конгресі ЗСА, де багато законодавців вимагали, щоб він зрезигнував з посту амба-

55 сенаторів звернулись до Брежнєва в справі обвинувачених кореспондентів

Вашінгтон. — Більшість членів сенату З'єднаних Штатів Америки звернулись в четвер, 13-го липня, в Брежнєва, щоб він особисто інтервенював в справі двох американських кореспондентів Крета Вітніа з „Нью Йорк Таймсу“ і Геролда Пайєра з „Балтимор Сан“, яких советський суд в Москві намагався притягнути до відповідальності за нібито „наклеп“ на Державний Комітет советського телебачення і радіо при передаванні інформації з Тбілісі, Грузинська ССР, коли там відбувався політичний процес над грузинським дисидентом, членом Грузинської Гельсинської Групи Зв'язом Гамсакурдією, який, згідно із советськими інформаціями, „покався“ і „попросив вибачення“ в суді.

В листі, зацікавленому сенатором Джозефом Р. Байденом, демократом з Делауару, який є головою Сенатської підкомісії для закордонних справ, 55 се-

„Я ХОЧУ ВМЕРТИ ГРОМАДЯНИНОМ США“ — ПИСАВ ОСАДЧИЙ

Нью Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР) — „Я хочу вмерти громадянином США — країни, яка, згідно з моїми глибокими переконаннями, є фортецею миру, справедливості, свободи і приналежності українців і України“, — писав Михайло Осадчий, „безвинно репресований український літератор“, як він сам себе окреслює — в листі „До американського народу, Сенату і президента США Дж. Картера“, датованому 22-го січня цього 1978-го року і опублікованому у самвидаві, який тепер одержано на Заході. Слід пригадати, що Осадчий, автор повісті „Більмо“, був попередньо суджений в 1966 році і, після дворічного ув'язнення в таборах, арештований вдруге в 1972 році. Повний текст листа Осадчого звучить:

„До американського народу, Сенату і президента Дж. Картера. Сьомий рік я перебуваю в найстрашнішому в світі концтаборі для політв'язнів-рецидивістів. Адреса табору: Мордовія, Сосновка, ЖХ 325/1-6, СРСР. Мені 41 років. Українець. Одружений, маю двоє дітей (11 і 9 років), матір — 70 років. Коли я був ще на волі, друкувався ряд моїх літературно-мистецьких творів; я захистив дисертацію і Всесоюзна атестаційна комісія затвердила за мною ступінь кандидата філологічних наук; друкувалося чимало моїх літературознавчих есеїв; працював я старшим викладачем на Львівському університеті й в інших закладах.

Без будь-якої підстави я був двічі репресований — в 1965 і 1972 роках — з політичних міркувань. В ув'язненні перебуваю до сьогодні. Органи КГБ не тільки позбавили мене можливос-

Михайло Осадчий

ти займатися літературно-мистецькою діяльністю, але й приречили на смерть. За надруковану на Заході повість „Більмо“ мене судили на 7 років таборів особливого режиму і 3 роки заслання на Сибірі. З метою скоріше знищити мене в 1974 році КГБ руками кримінальників побив мою стару матір, мене на перельотному пункті в Потьмі (5 січня 1975 року), а мого 33-річного брата — Володимира Григоровича Осадчого — вбив теж руками кримінальних злочинців — 5 квітня 1975 року в Сумах.

Мене попереджували, що мене вб'ють на засланні. До заслання, себто наміченої мені смерті, залишилося менше як рік. Я знаю, що жодна (?) світова суспільність не спасе мене, приреченого на наймовірнішого знищення, безправного раба.

Я хочу вмерти громадянином США — країни, яка, згідно з моїми глибокими переконаннями, є фортецею миру, справедливості, свободи і приналежності українців і України.

22 січня 1978

Михайло Осадчий
безвинно репресований
український літератор“

Викрадено 1-ий том споминів Д. Шумука

Париж (УІС „Смолоскип“). — В ніч з 3 на 4 липня 1978 року в поїзді „Орієнт Експрес“, який їхав з Букарешту (Румунія) до Парижу, невідомий осібник викрав у представника „Смолоскипу“ копію споминів Данила Шумука (1-й том), копію оригіналу московської „Хроніки біжучих подій“ ч. 48, вірші деяких українських політв'язнів і деякі інші самвидавні матеріали.

Подія ця трапилася так: два представники „Смолоскипу“ вийшли в Мюнхені до поїзду „Орієнт Експрес“ о год. 8.38 увечері, який приїхав з Букарешту до Мюнхену. Вони зайняли місця в кабінеті, у вагоні 1-ої класи, де вже сиділи пасажирів, які говорили російською мовою. Непомітно до тієї самої кабіни ввійшов невідомий чоловік, який, як з'ясувалося згодом, кривавий недалеко представників „Смолоскипу“ на станції в Мюнхені. Представник „Смолоскипу“ 3. по дорозі читав коректу 1-го тому творів М. Хвильовика, а також переглядав самвидавні матеріали, не звертаючи уваги на свого сусіда, який мовчав і читав газе-

Кардинал Вишинський кандидатом на нагороду Нобля

Варшава. — Польська католицька газета „Слово Повесть“ інформує, що Люблінський католицький університет висунув кандидатуру примаса Польської Церкви кардинала Стефана Вишинського на нагороду Нобля. Аналогічну пропозицію раніше висунув був Всесвітній Союз християнських демократів. В листі деканату Люблінського університету до членів Нобелівського Комітету між іншим говориться, що

„Кардинал Вишинський став символом найвищого людського достоїнства не тільки в Польщі, але також в інших країнах світу, бо його діяльність в обороні Церкви і людини стала вказівкою для інших, які ведуть змаг за права людини і свободу релігії“.

Кардиналові С. Вишинському сповнилося тепер 77 років життя. В останніх роках він переніс дві тяжкі шлункові операції.

Понад 900 пластунів зголосилося на Міжкрайову Зустріч в Едмонтоні

Торонто (КПС). — Відкриття Міжкрайової Пластової Зустрічі в Едмонтоні відбувається в п'ятницю, 4 серпня, на українській оселі біля Едмонтону. До участі в МПЗ зголосилося понад дев'яносто пластунів і пластунок усіх країн, де під копору діє Пласт. З далекої Австралії приїжджає 19 осіб з Аргентини 2, з Німеччини та Італії 18, з Франції 3, з Англії 12, з ЗСА 400, а з Канади 408. Це не включає проводів МПЗ та підтаборів. В МПЗ'78 візьмуть участь Начальний Пластун, пл. сен. Ю. Старосольський, голова Головної Пластової Булави, пл. сен. Л. Романків, та голови або представники всіх крайових пластових організацій.

В п'ятницю, в „День Дружби“, пластова молодь матиме змогу завітати, а в суботу, в „День Змагів“ будуть відбуватися міжгурткові змагання з пластування і спорту. В неділю пластова молодь візьме участь у Службі Божій та виступить в програмі Українського Дня, який саме тоді організує в Українському Селі провінційна Рада Комітету Українців Канади. Вечером відбувається святочна ватра, присвячена 60-літтю відновлення державності. В понеділок усі пої-

дуть оглянути Едмонтон та подивитися на Commonwealth Games. По полудні пластуни і пластунки виступлять в Парку Гавриленко з вправами, а ввечері будуть забавлятися на забаві. У вівторок пл. групи відвідають українське поселення недалеко Едмонтону, а в середу всі вирушають в Скелясті гори на мандрівки на альпіністику. Наймолодші будуть перебувати на індійській резервації біля Морлі і матимуть небувалу нагоду завітати з життям і звичаями індіан. На цім же місці відбувається закриття МПЗ'78 в дні 16 і 17 серпня.

Крайова Пластова Старшина в Канаді стараться допомогти позаморським пластунам і пластункам перебути на МПЗ, спеціально з таких країн, як Аргентина, які без фінансової допомоги не можуть взяти участі в МПЗ'78.

Крайова Пластова Старшина закликає людей доброї волі, а спеціально бущих пластунів сенсоров, допомогти в цій „добрій ділі“. Пожертви просяться слати до канцелярії КПС, 2199 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1N2, а чеки виставляти на Plast — Ukrainian Youth Organization of Canada.

Відзначать річницю боїв Української Дивізії під Бродами

Лігайтон, Па. (О. Л-ий). — Як і минулими роками, Станції Братства кол. воєнків 1-ої Української Дивізії УНА у Філадельфії та Лігайтоні відзначають в неділю, 23-го липня с.р., на оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні 34-ту річницю боїв Української Дивізії в районі Бродів у липні 1944 р. проти московської Червоної армії.

В 11-й год. перед полуднем кол. військовий капелан Дивізії і сам учасник боїв під Бродами о. Бог-

дан Левицький відслужить при співучасті інших священиків Службу Божу в наміренні українського народу й війська, а опісля Панахиду за поляглих воєнків Дивізії.

Після церковних відправ відбудеться о год. 1:30 по пол. спільна зустріч за обідом колишніх воєнків Дивізії, їхніх родин та гостей, під час якої слово з нагоди 34-ої річниці боїв під Бродами вилосить учасник тих боїв інж. Михайло Лішинський.

Кінчаючи, треба сказати, що цю першу правописну сесію ПКУС можна уважати історичною подією. Це чи не вперше в історії нашої еміграції зішлись мовознавчі викладачі, робітники пера та любителі мови, щоб послужити доповіді та висловити свою думку в справі наболілої *(Продовження на стор. 3-4)*

ФІНАНСИ СКВУ

(Закінчення з 1 стор. 2-й)

нового, діючого для СКВУ апарату в поодиноких країнах і про поширення та підтримку центральної країнської репрезентації, як фінансових господарів і керівників нашого життя в тих країнах.

Така постановка дасть вистачаючи базу для збіркових акцій СКВУ і для піднесення їхніх результатів. Все ж таки вона мусить бути доповненою ще додатковими вимогами. Загальне оподаткування всіх наших громадян у всіх країнах світу на цілі СКВУ пов'язане з цією нашою центральною. Воно змінить моральні і фактичні зв'язки громадян з СКВУ і піднесе їхню почуття відповідальності за нього: вони стануть почуватися більше, як дотепер, його органічними частинами, причастими до нього.

ВЕНС І ГРОМІКО...

(Закінчення з 1 стор. 1-й)

коміслярів у Советському Союзі. Не зважаючи на підкреслювання Венса, що справа САЛТ II така важлива для подальшого існування людства, що не повинна бути пов'язана з іншими проблемами, то в четвер, 13-го липня, він зустрівся з Атавіл Шаранською, дружиною Анатолія Шаранського, яка живе в Ізраїлі і бере активну участь в масових демонстраціях в обороні II чоловіка та інших советських дисидентів. Після 35-хвилинної розмови з Венсом, Шаранська сказала кореспонденту, що державний секретар обіцяв, що ЗСА зробить все можливе, щоб добитися звільнення II мужа, бо судова розправа над ним є „порушенням людських прав і міжнародних договорів, які гарантують ті права“. II-й Шаранська повідомляла, що відітає до Вашингтону, де має зустрітись з віцепрезидентом Волтером Мондейлом, а відтак планує прибути до Бонну, Західної Німеччини, і старатиметься побачитися з президентом Картером, який бере участь у вершинній економічній конференції лідерів індустріалізованих країн вільного світу.

Щодо самих переговорів відносно САЛТ II, то Венсові і Громикові не пощастило злікувати двох головних розбіжностей: контрверсії щодо розбудови нових ракет, зокрема американських „пересувних ракет“ типу „Ем-Екс“, советського бомбовика, званого на Заході як „Бекфайр“. ЗСА хочуть запевнити, що матимуть право розбудовувати ракети „Ем-Екс“, які зменшили б небезпеку, що на випадок війни Советський Союз міг би знищити майже всі американські ракети, якщо вони будуть „нерухомими“.

Відносно советського бомбовика „Бекфайр“, Москва твердить, що він не повинен бути захищений до стратегічної зброї. Натомість ЗСА готові піти на компроміс і не включати того літака в новий договір, але вимагають писемного задоволення від советських властей, що на цей бомбовик будуть встановлені такі обмеження, щоб його не можна було використати для нападу на Америку.

З уваги на те, що Венс і Громико не зуміли усунути тих розбіжностей, вони заявили, що переговори між делегатами обох країн продовжуватимуться весь час, а Венс і Громико знову відбудуть наради в тій справі правдоподібно у вересні під час звичайної сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй в Нью-Йорку.

Існує також можливість зустрічі Брежнєва з президентом Картером, але вигляди на таку зустріч в цьому році досить малі.

Ювілей і парафіяльне свято в Мейплвуді

(Закінчення з 1 стор. 2-й)

Мейплвуд, Н.Дж. — У дні 10 і 11-го червня в р. відбулося тут урочисте відзначення 60-річчя Ювілею української православної парафії Св. Вознесіння, пов'язане з парафіяльним храмовим святом. Урочистості розпочато в суботу „ввечері Вечірню, що її відслужили: о. протопресвітер Федот Шпаченко, митрофорний протоієрей о. д-р Юрій Шумовський і настоятель о. Іван Наконечний в присутності Владика Архископа Константина з Чикаго. Співав церковний хор під диригуванням Леоніда Харченка. Описля Владика Константин і згадали отці відслужили Панахиду за покійного Митрополита Іоанна, померлих настоятелів і членів парафії.

У неділю, о год. 9:30 ранку, Братство і Сестрицтво з хоругвами, вітальні хлопці, семінаристи та діти недільної школи з кошичками квітів супроводили Владика, де на сході церкви привітали його квітами та словом Лариса Гусак і Молодшого Відділу Української Православної ліги та Івана Шафранська від недільної школи.

У двірках церкви зустріли Владика голову Парафіяльного Уряду Леонід Гусак традиційним хлібом-сіллю і настоятель парафії о. Іван Наконечний, з хрестом і священною водою.

У церкві семінаристи Олег Гуцал і Митрон Орлон обклали Владика, а хор співав „Нехай радіє душа Твоя“. Після цієї традиційної церемонії Владика Константин розпочав Св. Літургію; йому послужили: о. настоятель Іван Наконечний, о. протопресвітер Федот Шпаченко, о. Омелян Мичик — настоятель церкви св. Юрія в Майнєрвіллі, Пенсильвенія, і диакон Євген Криволап. Присутніми при вітанні були ще о. д-р Юрій Шумовський — настоятель церкви Св. Тройи в Ірвінгтоні і о. протоієрей Петро Мелех — сотрудник катедр Св. Дмитрія у Картерві. Прислугоувало 11 вітальних хлопців, парафія, та співав хор із сольовим „Вірую“ Ганни Шерей з Нью-Йорку.

Учась у службі Архископа Константин піднесла настрий під час відправи до особливої торжественності. Головною думкою глибоко-релігійної проповіді Владика, виголошеної обома мовами було, чи справді сприйняли ми Христа до глибини нашого ества і чи служимо йому належно й самовіддано. Після Літургії всі присутні приступили до щипування хреста та мирування, яке уділяв Владика.

Після Служби Божої відбувся святковий бенкет в одній з крашних залів околиці при участі понад 300 осіб парафії, гостей та представників інших парафій і товариств. При вході на залу Владика привітав хор співом „Іс пола етї, Деспота“. Молитвою „Отче наш“, проспіваною хором, розпочався бенкет, яким проводив заступачи хворого проф. Євгена Федоренка, голова парафіяльного уряду п. Леонід Гусак. Після американського й українського гмінів, він представив гостей за головним столом, представників організації, та відчитав писемові привіт, між якими були: від Архископа Марка, голови Консисторії о. протопресвітера А. Селепнича, президента Картера та інших.

З усними привітаннями виступили: о. протопресвітер Богдан Желехівський від Деканату Нью-Йорку — Нью-Джерзі, конгресмен Йосиф Мінш, проф. Михайло Цянка від місцевого Відділу УККА, Роберт Клайн від Мейплвуду.

Із головною промовою виступив Владика Архископ Константин, підкреслюючи значення існування Української Православної Церкви в вільному світі, зокрема в Америці, коли на Рідних Землях її нещадно нищать. Присутні підкували Владика за духовний пар.

Піонерам-засновникам вручено спеціальні грамоти, їх було 32; 16 осіб одержали їх з благословенням Владика, а інші 16 осіб через стан здоров'я і вік не прибули.

Представники парафіяльних організацій: Братства, Сестрицтва, Клубу Жінок, Клубу Молодих Людей, Молодшого Відділу Української Православної ліги, танцювальної і недільної школи виступили з короткими привітаннями та склали дари на сплатення боргу. З нагоди цього подвійного свята, під час Богослуження і бенкету, на сплату боргу вплинуло понад 10,000 доларів.

Мистецьку програму виконали „власними силами“, бо всі три виконавці належать до цієї парафії. Започаткував програму, протодіакона Микола Чалий — бас, колишній соліст Харківської Опері, відіславши три пісні; потім виконали три пісні Раїса Дідов-Волунич — ліричне сопрано, яка закінчила Музичну Школу Джульєрда на кінець із фортепіановим сольом виступила Лариса Гусак — учениця Українського Музичного Інституту (класи Галі Клим), першунка багатьох музичних конкурсів, яка теж і акомпанювала обом співакам. Опісля, нагородили присутні всіх трьох виконавців.

Із заключним словом в обох мовах виступив настоятель парафії — о. Іван Наконечний, трудом і пошесті якого парафія у величезній мірі завдячує свій новий розвиток, включно з побудовою теперішнього храму та відновленням активності. У змістовому слові о. Іван привітав усіх присутніх, підкреслюючи значення нашої парафії в історії Української Православної Церкви в Америці.

ВІРШІ З В'ЯЗНИЦЬ...

(Продовження з 1 стор. 2-й)

дист — чи може бути щось гіршого для чесної людини, яка стала в обороні справедливості і гуманності?

Та в цьому царстві пекла не треба падати в стан розпучки.

Терпи страстину стезю конань, спійзай смертельні чари дороги добрі і почесань, савілля і покори. Хоч тяжко душу берегти під небом цим полуднім, а треба йти, а треба йти щосвятим і щобуднем.

Не було в минулому, нема й сьогодні легкого шляху за здійснення дуже елементарних ідей свободи, справедливості, людської й національної гідності. Ті, що рідяться про це, — аморальні спекулянти, фанатичні зворинді варвари. Це вони ще нині торгують людьми, народами і територіями. Тому за їхні злочини терплять Стуси, Чорноволи, Лук'яненко та мільйони інших. Та чи зрозуміють люди страждання цих світлх душ? Чи скаржаться „сильні світу цього“?

От хоч би хвилинку відпущення, одну мить променю радості. Нема. Навіть привітність надюрочної людини — це вияв мук: вона вся біла, як свіча, сполохана горем, виразом стриманого ридання. II нема, вона пішла — бідна і нещасна.

Прощай. Не озирайся. І не клич. ... Скажи — синочок мій нехай віка без мене довіку.

Прощай. Не озирайся. Озирнись!!!

В пам'яті поета, ніби на фільмовій плівці, спомини...

Здається, бачу: рвуться бурні трави, де вже відговорили всі струмки, а Україна, лебедина, слава за сином назирас з-під руки.

Невже то квітень? І шпачиний клекіт, ач немудрі кпини, чи чужі обвірані руляди? Чий же шепіт урваєть на вороновім нозі?

І знову пригадують пагорби, а „за горою — паділ, буерак.

Цвітуть волошки в золотому житті, і над смарадом луки сьє мак.

У чорній сукні мавка білорука ступає — ніби вічність плыве.

Кружляє мак, а над смарадом луки — ма?

Українська збірка в Гарварді збагатилася новим надбанням

Кембридж (ФКУ) — Понад 1,500 книжок із бібліотеки покійного Онуфрія Мурмилко були передані до збірки рідкісних книг і рукописів Гарвардської української колекції. Збірка включає сотні першодруків праць українських письменників, як напр. О. Влизька, М. Куліша, Вал. Підмогильного, М. Йогансона, О. Досвітнього, А. Хвилі, А. Головка і цілий ряд книг розстріляних, засланих, замучених та знищених поетів, письменників, публіцистів.

Із серійних видань передано „Літературний Ярмарок“, „Критику“, „Життя і Революцію“, „Нову генерацію“, „Плуг“, „Валіте“, „Кіно“, „Всесвіт“ — повний річник за 1925-й рік, за редактуванням Еллана Бла-

жучи нашу парафію, розповідав і про свою. Ювілейні святкування 60-ліття парафії відбулися успішно під кожним оглядом. Хочеться закінчити словами (з промови на бенкеті) о. Івана Наконечного: Ми вдячні Богові за Його дотеперішню Милосердя і Опіку та молимося, щоб з Його Поміччю ми досягли ще більших успіхів у спільній праці для Слави Бога, Його Святої Православної Церкви та нашого Українського Народу. (Л.П.)

Як у цьому, так і в подібних поет відчуває, що над усім рідним нависла гробова дійсність. Не корись, не заломись, гідно стій за добро народу. Навіть в найгірших умовах

Із себе виклич лева і шалій між засовами, ґратами, замками, бо займає всесвіт шпичаками, колючими дротами веремей.

Тяжка доля у в'язненого поета в СССР. Та коли він порівняє їх з долею свого народу, то народне горе більше.

І що твої напасти, і сподівання, і жалі, як по Вітчизні вічні страсті горять, як зорі на шпиль.

Осамітнений, переживши багато страху, поет звертається до пам'яті, щоб вона поріднила сина з матір'ю Україною, щоб вона його почула. Страждання і душевні болі дійшли вже до такого вершка, що тісна смерть була б легшою за життя мучення.

Поет пропонується з Україною. Ще скаже, що Блажен, хто витратить уміє, коли заходить час утрат, щоб залишилася надія і виростала во сто крат

Що ж може сказати про своє життя? Аждей він

Ще й до живих не дожив, ані життя не жав. Не згубив, не лишив і не жив.

А як закінчиться його земна мандрівка, тоді дух поета ярим гомом відзвітається

над цей похмурий мур, над цю мару і над Софіну дзвіницю зносить узор і гору... вони за мене відтонкоголосять.

А люди, а брати і сестри по крові? Що вони спроможні зробити, та чи й роблять щось задля свого страждального побратима?

ПРАВОПИСНА СЕСІЯ...

(Закінчення з 1 стор. 2-й)

проблеми нашого еміграційного правоспису. Дискусії сесії проходили спокійно, діловито, без пристрасей, емоцій і фанатизму, які часом характеризують мовні дискусії, полеміки і двобої у нашій пресі. У кожного, мабуть, з присутніх була думка, що може це початок конструктивної співпраці науковців для остаточного впорядкування правосписної справи.

Голова сесії, проф. Б. Романенчук, так „з'ясував у своїй програмовій промові минулого року пляни ПКУС на майбутнє: „...українські мовознавці-правосписники... мали б обговорити найбільш пекучі справи українського правоспису і пробувати устійнити певний проєкт, який пізніше прийняли б усі зацікавлені. Але таке обговорення можливе тільки на основі зближення протилежних позицій і злігнення суперечностей.“

В далішому пляні стоїть скликання конференції представників усіх наукових установ, які затвердили б цей проєкт, та представників преси й видавництва та шкільництва, щоб його прийняли до вжитку. До цього, правда, ще трохи далеко, але ми до цього будемо змагатися і віримо, що ту ціль можна досягнути.“

Із нарад першої правосписної сесії ПКУС (такі сесії заплановані щорічно) справді складається враження, що до усталення еміграційного правоспису ще доволі далеко. Тому дозволимо собі висловити побажання до управи і членів ПКУС, щоб вони приспішили темп правосписного „діалогу“. Коли дискусії затягнуться на багато років, навряд чи буде вже для кого цей правоспис нормалізувати. Тому, чи не ліпше було б опрацювати правосписні проблеми частинами, починаючи від найменше контроверсійних. Тоді можна було опрацювати рекомендації ПКУС на кожній сесії і публікувати їх щорічно, хоч би тільки у преліминарній формі.

Навряд, чи є сенс укладати та видавати будь-які правосписні словники заки справа усучаснення „харківського“ правоспису не буде належно і компетентно опрацьована. Впродовж тридцяти років до цього не бралися ні НТШ, ні УВАН. Спроба зорганізувати співпрацю наших мовознавців Об'єднанням Педагогів Канади, в 60-их роках, не мала успіху. Єдина надія громади є, отже, на ПКУС. Віримо, що Конференція запросить до співпраці також тих наших мовознавців і науковців, що не є членами ПКУС. При неминучій розбіжності поглядів щодо поодиноких проблем, рішення повинні бути приймані більшістю голосів. Тому всі компетентні наші лінгвісти, філологи та науковці повинні мати можливість висловити свої погляди у спірних справах. Тоді правосписні рішення будуть усім прийнятні та матимуть силу авторитету.

(КІНЕЦЬ)

ПОДЯКА

12 квітня осиротів нас і 15 квітня в Осередку Св. Апостола Андрія в Бавид Бруку був похований

світлої пам'яті ЯРОСЛАВ ПАЛИВОДА

Ми, найближчі рідні Покійного, просимо Блаженнішого Владика Митрополита Мстислава, що під час найближчої Служби Божої помолиться за спокій душі Покійного, що передав нам своє спвітчання в нашому тяжкому горі, прийняти нашу глибоку подяку.

Ми дякуємо широко Високодостойним Отцям Духовним: Артемію Селепні, що очолює Заупокійні Моління і похорон Покійного; Франкові Істочнику, Федотову Шпаченко, Федорові Форостію, Богданові Желехівському, Петрові Мелеху, Іванові Наконечному, Василеві Покотилу — за участь в похоронних моліннях і похороні Покійного.

Отче Йосифу Креті і церковному хорові Церкви-Пам'ятника та хористам і хористкам Катедри Св. Князя Володимира в Нью-Йорку за спів в час Парастасу, Заупокійної Служби Божої, Панахиди і похорону Бл. П. Ярослава.

Дякуємо широко товаришам Покійного по школі, зброї, пластовій організації „Спірамі“ і представникам Українського Пласту інших формацій, колегам праці і покликання, представникам Братства Св. Андрія, членом і секретарем якого був Покійний, Сестрицтву Святої Покрови, представникам Батьківського Комітету школи українознавства при Церкві-Пам'ятнику, Ансамблю бандуристок імені Лесі Українки, з яким Покійний співпрацював, друзям, приятелям і знайомим, що брали участь у Заупокійних моліннях і похороні.

Щиро дякуємо усім, що усно або писемно співчували нам в нашому тяжкому горі.

Щиро дякуємо всім, що на поминальному обіді поділилися споминами про життя і працю Покійного і теплим словом попросили св. пам. Ярослава: д-рові Любомирові Онішківчу, Пані-маті Олександрів Селепні — Голові Об'єднання Православних Сестрицтв; проф. Юрію Бобровському, Василеві Завітнявичу, Юрію Нагорному, що прощав Покійного іменем Братства Св. Апостола Андрія.

Дякуємо широко високошанованій Голові Сестрицтва Св. Покрови Пресв. Діян Марії — пані Марії Сидоренко і сестрам, що приготували традиційний поминальний обід.

Дякуємо широко всім, що дали вінки і квіти до домовини і могили Покійного.

Дякуємо широко всім, що взяли участь у збірці пожертв на цеглину імені Покійного при будові Культурного Центру в Осередку Церкви-Пам'ятника.

Молімо Всевишнього, щоб нагородив Всіх Вас найціннішими скарбами земного життя — добрим здоров'ям.

Рідні Покійного: ЛАРИСА — дружина

АНДРІЙ І НАТАЛІЯ — діти

ІВАН — батько

ОЛЕКСАНДЕР І НАНА ГАЛІОН —

тесті і теща

З України настила сумна вістка, що в неділю, 18-го червня 1978 року, на 83-му році трібугольного життя померла у Львові

св. п. Марія Яворська

довголітня вихователка львівської української дошкільної дитвори.

Похорон відбувся у вівторок, 20-го червня, на цвинтарі у Винниках.

Вічна їй пам'ять.

Замість квітів на свіжу могилу Незабутньої Вихователки на фонд допомоги українським сиротам у Бразилії 50.00 дол. складають Ферендевичі.

Центральний Комітет Дрогобищини

повідомляє всіх колишніх Жителів Дрогобищини, що

П'ЯТИЙ З'ЇЗД ДРОГОБИЧЧИНИ

відбудеться

в суботу й неділю, 9 і 10 вересня 1978 р. на Оселі ОДВУ ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Па.

Реєстрація учасників зачнется в год. 10 рано, в суботу, а відкриття З'їзду о год. 2-й по пол., того ж дня.

В програмі З'їзду: Звіт Комітету, Редакційної Колегії Дрогобицького Регіонального Збірника та Контрольної Комісії. Теж бенкет з мистецькою програмою та забава.

З'їзд проходить під кличем 60-ліття Відновлення Української Незалежності й Державності.

При тому Комітет ділитися приємною вісткою, що на цьому З'їзді кожний учасник зможе набути ДРУГИЙ том Дрогобицького Регіонального Збірника: „Дрогобищина — Земля Івана Франка“. Хто ж не має ще першого тому — зможе його там теж дістати.

Комітет радо вітає на своїй З'їзді представників інших Регіональних Комітетів та других Організацій з НТШ у провіді, що під його фірмою виходить наш Дрогобицький Збірник.

Копії побуту на Оселі за ці два дні, що включає: нічліг, коктейль, бенкет і забаву, в суботу та сніданок в неділю — вноситься \$25.00 від особи.

Свою участь та замовлення з завдатком на нічліг, вислати прямо на адресу Оселі: Ukrainian Homestead, P.O. Box 204, Rd. 2, Lehigh, Pa. 18235, tel. 1-215-377-4621, або на адресу Адміністратора Оселі: Orest Hrabuk, 5631 Road Hill, Philadelphia, Pa., tel. (215) DA 4-3726.

За Центральний Комітет Дрогобищини: Іван Голодосер Осердчук, голова

Микола Курчак, писар

